

**MOOIE
WOORDEN**

Youp van 't Hek

Mooie woorden

**TWINTIG JAAR
THEATER**

2014 **Thomas Rap** Amsterdam

Voor mijn publiek

INHOUD

Voorwoord

9

Spelen met je leven 1995

11

Sterven of liegen – Oudejaarsconferentie 1995

69

Scherven 1997

99

De Waker, De Slaper en De Dromer 1998

155

Mond vol tanden – Oudejaarsconferentie 1999

211

De wereld draait door 2001

245

Youp speelt Youp – Oudejaarsconference 2002

313

Prachtige paprika's 2003-2005

355

Het zelfmoordcommando – Oudejaarsconference 2005

415

Schreeuwstorm 2006/2007

447

Troost – Oudejaarsconference 2008

503

Omdat de nacht 2010

537

De 2e viool – Oudejaarsconference 2011

593

Wigwam 2013/2014

625

VOORWOORD

In 1995 verscheen mijn verzameld theaterwerk *Makkelijk Praten*. Dat was zeventien uur theater in een boek. En nu, bijna twintig jaar later komt er in deze kloeke baksteen nog eens vierentwintig uur bij. Bij elkaar een volle dag praten en zingen.

Veertien programma's die ik – behalve de oudejaarsconferenties – allemaal meer dan tweehonderd keer heb gespeeld. In overvolle theaters in voornamelijk Nederland, een beetje Vlaanderen en af en toe elders in de wereld. New York, Shanghai, Lima, Singapore en Willemstad op Curaçao. Om maar een paar dorpen te noemen. En overal met evenveel plezier.

Meestal solo, maar ook een paar keer met anderen. Zoals *Scherpen* met het muzikale wonder Rens van der Zalm en *Omdat de nacht* met zangeres Lotte Horlings. In *De 2e Viool* was een grote rol weggelegd voor de violiste Emmy Verhey.

Verder werd ik altijd omringd door mijn vaste club van technici en muzikanten onder leiding van Ton Scherpenzeel, die vanaf 1984 alle muziek bij mijn programma's heeft gecomponeerd.

In *Schreeuwstorm* werd ik in de toegift bijgestaan door een club

bloemenmeisjes onder leiding van Maaïke Martens.

Een speciale diepe buiging maak ik voor mijn in 2011 overleden vriend Joop Koopman, die mij van 1979 tot en met 2007 artistiek adviseerde.

Ik wens u sterkte met de komende 209 166 woorden. En troost u met de gedachte dat ik ze ooit allemaal uit mijn hoofd heb gekend.

Youp van 't Hek
Amsterdam, februari 2014

SPELEN MET JE LEVEN

Spelen met je leven ging op 1 januari 1995 in
Utrecht in première; de laatste voorstelling
was op 1 juli in Lima in Peru.

*Ik wil spelen met m'n leven
Ik wil dansen door de stad
Ik wil spelen met m'n leven
Ik wil honderdduizend watt
Ik wil spelen met m'n leven
Ik wil bandeloos en vrij
Ik wil spelen, ik wil spelen
Ik wil meer dan jou en mij
Ik wil spelen met m'n leven
En ik jaag op elke vrouw
Ik wil spelen met m'n leven
Maar eindig altijd weer bij jou
Ik wil spelen met m'n leven
Ik wil meer en meer en meer
Ik wil spelen, ik wil spelen
Want ik leef toch maar één keer
Ik wil spelen met m'n leven
Ik wil meer dan huis, boom, beest*

Mooie woorden

Ik wil spelen met m'n leven

Ik wil alle dagen feest

Ik wil spelen met m'n leven

Ik wil schreeuwen op het plein

Ik wil nemen om te geven

Ik wil niet hebben, ik wil zijn

Ik wil spelen met m'n leven

Niet te klein, alleen maar groot

Ik wil spelen met m'n leven

Ik wil juichend naar de dood

Ik wil spelen met m'n leven

Ik wil levenslang op jacht

Ik wil spelen, ik wil spelen

Ik wil dansend door de nacht

Ik wil spelen met m'n leven

Ik wil lachen met mijn kind

Ik wil spelen met m'n leven

Ik wil nachten door 't lint

Ik wil spelen met m'n leven

Want het gaat me veel te snel

Ik wil leven, ik wil leven

Ook al is 't alleen maar spel

Iedereen is gek geworden en vindt alles maar normaal. Ik zat altijd in het café en dat vond mijn vrouw niet leuk. Ik wel, anders zat ik vaker bij mijn vrouw. Maar het café was nou eenmaal leuker dan mijn vrouw. Een aantal van u zal nu denken: goh, dan hebben wij misschien wel hetzelfde café.

Waarom is het café leuker dan mijn vrouw?

Ik kan het moeilijk uitleggen, maar het café kent meer moppen, met het café kun je meer lachen. Het café zeikt niet dat je te veel zuipt. Integendeel. Het café zegt: 'Kom op, kerel, neem er nog eentje.' En met het café kun je praten, althans, er is altijd iemand die iets terugzegt. Dat noemen wij thuis algauw praten. Pilsje er-

Spelen met je leven

bij en een beetje babbelen over Burundi, Rwanda, pilsje erbij, Bosnië, pilsje erbij, Tsjetsjenië, pilsje erbij. Het gesprek stopt pas als iemand zegt: 'Het bier is op.'

Ik zat altijd in het café en op een dag stelde mijn vrouw mij voor de cruciale keuze: óf je gaat naar het café, óf je blijft thuis. Maar ga je naar het café, dan kom je er thuis nóóit meer in! Een bijzonder aantrekkelijk aanbod!

Maar dan ga je nadenken over de kinderen, het gezeik op de zaak, het gelul in de familie en uiteindelijk heb ik toch maar voor thuis gekozen. Ik heb het alleen een klein beetje verbouwd.

Het decor wordt zichtbaar. Men ziet een kneuterig cafeetje op een zolder.

Ik zit nu hier rustig op de zolder van mijn eigen huis en ik kan niet zeggen dat mijn café echt lekker loopt. Ben ik barkeeper, dan is er geen klant. Ben ik klant, dan is er geen barkeeper.

Regelmatig zeg ik: 'Doe mij een pilsje.' Dan loop ik om en tap ik een pilsje. Ik zet het neer en ga terug, neem een slok en zeg: 'Neem er zelf ook één.' Dan ga ik terug en tap nog een pilsje.

Het lijkt gezelliger dan het is, maar ondertussen zit ik hier altijd maar alleen. Mijn familie weigert hier te komen. Hier beneden woont mijn familie: mijn vrouw, mijn kinderen, mijn schoonmoeder, zwager Henk, neef Jaap en Maria. Je hebt nog nooit zoveel Prozac-slikkers bij elkaar gezien. Verschrikkelijk. God, wat een depressietank is het hier beneden. Niet te geloven! Mijn familie weigert hier te komen. Mijn vrouw wil niet, de kinderen mogen niet en de rest van de familie zegt dat ik gek ben. De buurt komt hier ook nooit.

De buurt is namelijk tegen dit cafeetje. Waarom ben je nou tegen dit cafeetje? Je hebt toch nergens last van? Nee, maar we zouden er last van kunnen krijgen. Nederlandse kun je het niet samenvatten. We zouden er last van kunnen krijgen. Zo is de buurt overal tegen.

Hier beneden hangen altijd een paar Marokkaanse jongetjes

Mooie woorden

met een brommertje in een plantsoentje. Daar is de buurt ook tegen. Ik vraag: 'Waarom? Omdat het Marokkanen zijn?'

'O, nee.'

'Waarom dan? Ik bedoel, wij hingen daar toch ook altijd rond toen wij jong waren? Tussen mijn twaalfde en mijn achttiende ben ik nooit ergens anders geweest dan daar. Toen ik achttien was, hebben ze de brommer operatief van mijn reet moeten verwijderen. Waar hebben wij het nu over? Ik bedoel, dus toch omdat het Marokkanen zijn?'

'Nee...'

'Waarom dan? Die jongens doen toch niks?'

'Dat is het,' zei de buurman. 'Ze doen niks, dat is het.'

'Hoe weet je dat?'

'Nou, dat zie ik de hele dag.'

Gek word je ervan. Ze hebben nu ook weer een comité dat ervoor moet zorgen dat er hier in de buurt nooit een moskee kan worden opgericht.

Ik zei: 'Wat is er nou tegen de moskee?'

'Ja, daar komt zo'n minaret op te staan, waar zo'n speakertje aan hangt en dan gaat zo'n imam miauwen en daar zouden wij wel eens wakker van kunnen worden.'

Nou en! Ik ben m'n leven lang suf geklingeld door die klokken van die teringkatholieken en daar heb je me toch ook nooit over gehoord? Die gereformeerden beierden me elke zondagochtend dusdanig m'n nest uit dat ik godverdomme toen pas ben gaan vloeken. Lazer toch op met zijn allen. Hou toch op, zeg! Weet je waar de buurt ook tegen is? Tegen hoofddoekjes op school. Ook zo goed! Hoofddoekjes... Wat is er nou tegen hoofddoekjes op school? Ten eerste blijft je walkman lekker goed vastzitten. Ten tweede heeft heel Nederland eeuwenlang zelf ook in klederdracht gelopen. Die wijven hadden vroeger hele lampenkappenwinkels op hun hervormde harses. En in Zeeland hadden ze ook nog van die achteruitkijkspiegels. Ik wist nooit waarom. Maar nu wel. Dan kijken ze naar de zee en dan kunnen ze onderhand die rivieren in de gaten houden.

Spelen met je leven

Maar goed, nu hebben ze hier in de buurt weer een anticafécomité opgericht. Ze zochten laatst een plek om te vergaderen. Ik zei: 'Ik weet nog wel een leuk kroegje.'

Youp drukt op een knop en de telefoon gaat.

'Hallo, hallo... opgehangen!'

Ik word de hele avond gebeld. Ik heb namelijk een contactadvertentie geplaatst: MAN ZOEKT VROUW. NEUKEN GEEN BEZWAAR.

Dat laatste heb ik erbij gezet omdat in de loop van de relatie het neuken nog wel eens schijnt af te nemen. Althans, dat hoor ik van vrienden van mij. Bij u niet, maar bij vrienden van mij wordt het minder. Daarom heb ik het nu in die advertentie erbij gezet. Zodat ik later kan zeggen: 'Hallo kreng, je wist het!'

Over deze telefoon gesproken. Ik laat die zelf rinkelen door op een knop te drukken. Dat vind ik makkelijker. Ik kan die knop ook aan iemand in de coulissen geven. Als hij dan op de knop drukt, gaat hier de telefoon. U denkt dan: telefoon!

Eigenlijk denkt u dat helemaal niet, want u weet: er zit een lul op een knop te drukken. Wij zijn toch met allemaal volwassen mensen onder elkaar. U denkt toch niet dat ik net écht iemand aan de telefoon had? Had ik ook niet, want die had opgehangen, maar ik bedoel... Het is toch allemaal maar onzin. Ik zei tegen mijn vrouw: 'Als ik een kerel moet inhuren die op die knop drukt, kost me dat veertigduizend gulden per jaar.' Ik maak er wel een grapje van.

Ik kan dat geld goed gebruiken. Ik ben namelijk net verhuisd. Ik woon nu in de Amsterdamse grachtengordel. Waarom? Omdat alle bekende Nederlanders daar wonen en daar hoor ik nu ook bij. Hartstikke leuk. We zwaaien de hele dag naar elkaar. Al die Braakhekkes! Hartstikke leuk. 'Hallo! Ja, prachtig huis heb ik gekocht. Mooi en groot.' De enige die klaagt is mijn werkster.

Laatst zei ze: 'Het is zó groot!'

'Zit toch niet te zeiken, wijf.'

'Ja, maar je betaalt zo slecht.'

Mooie woorden

‘Nou, wees blij, want als ik je goed betaal, koop je voor je het weet zelf ook zo’n pand en moet je twee van die huizen schoonmaken.’

Vond ze een moeilijk grapje. Ze lult alleen maar Spaans en ze is illegaal, dus ze mag niet te lang kletsen. Anders wordt het weer bollen pellen.

Ik zit hier boven en weiger absoluut om naar beneden te gaan. Beneden zit mijn familie en die kijken de hele dag debielentelevisie. Uitsluitend debielentelevisie. *All you need is love of Het spijt me*. Met die Caroline Tensen en zo’n randdebiel met een lullig bloemetje in zijn hand: ‘Nou, het spijt me, dat ik eh, eh, dat ik vijf jaar geleden een tientje van je heb geleend en dat ik dat nooit heb terugbetaald. Ik was je adres kwijt. Bij de evacuatie kwam ik erachter dat je mijn buurman was.’

En dan die Tensen: ‘Janken, kreng.’

Laatst ben ik een keer bij zo’n opname geweest, in Aalsmeer bij En-de-mol-vulde-zijn-zakken. Toen heb ik die tribune gezien waar al dat volk zit te klappen. Joop van den Ende vertelde mij dat na elk programma een nieuw publiek op die tribune komt. Ik wist dat dus niet en dacht altijd: wij hebben gewoon vijfhonderd debielen en die doen dat elke dag. Absoluut niet waar. Wij hebben er miljoenen. Ze staan ervoor in de rij! Ik zag laatst al dat volk weer zo zitten en dacht: en ze moeten nog gaan dementeren! Dat zal me toch een plas geven, of niet?

Dement worden wij allemaal. Zelfs Reagan werd dement. Dat vond ik zo mooi. Hij schreef een brief aan de hele wereld: ‘Ik heb alzheimer.’ Ondertussen zijn er al drie van die brieven binnen, maar goed. Die vertel ik geen twee keer, hoor.

Het enige contact dat ik nog met de buurt onderhoud, is met Jos. Jos, dat moet ik even uitleggen, is onze buurtkalker. Jos is rijk geworden in de relatiegeschenkenbusiness. Weet u wat dat is, de relatiegeschenkenbusiness? Dan geven volwassen mensen elkaar één cadeautje. Stel, iemand koopt een auto van zestig ruggen en rijdt de garage uit. De garagehouder zegt dan: ‘Hier, blocnootje. Hou maar, is goed zo!’

Spelen met je leven

Even later komt die klant terug en zegt: 'Ik heb twee kinderen.'

Dan krijgt ie nóg een blocnootje. En later loopt ie buiten en zegt: 'Ik heb helemaal geen kinderen, maar ik heb wel twee blocnootjes. Wauw!'

Jos handelt daarin en legt me uit dat het allemaal heel belangrijk is, de pr. De pr binnen het bedrijfsleven is héél belangrijk. Jos handelt in pennetjes en parapluutjes en in sleutelhangertjes. Och, zó belangrijk.

'Af en toe moet er een nieuw product op de rails worden gezet,' zegt Jos. 'Dat betekent dat alle neuzen dezelfde kant op moeten wijzen. Je moet met iemand door één deur kunnen. Dat betekent dat binnen de afdelingen de horloges gelijkstaan. Het zit vooral tussen je oren en daarom hebben wij af en toe mondeling een bilateraaltje. Binnenkort gaan wij met de hele zaak op survival!'

Ik zeg: 'Wat is dat Jos, survival?'

'Vrijdag weg, maandag terug.'

Ja, dat is een Nederlandse survival. Ze gaan dan met een stel van die nieuwbouwwaders uit Alphen aan den Rijn door de Ardennen wandelen. Met zo'n rugzak. En dan zegt de een tegen de ander: 'Lekker hè, dat junglegevoel.'

'Ja, jongen, lekker!'

Weet je wat ze ook doen? Dat is nog veel erger. Paintballen. Als u weet wat dat is, dan is het heel droef met u gesteld. Ik zal het even aan de normale mensen uitleggen. Volwassen mannen doen een regenpak aan, hebben een pistooltje met een verfbommetje en dan zeggen ze: 'Pauw, pauw.' Dat is dan heel goed voor de spirit op de zaak. Je schaamt je toch dood? Je wilt er toch überhaupt niets meer mee te maken hebben? Ik heb niet de illusie dat als ik hier nu een paar grapjes over maak, dat het ophoudt. Want ik heb een aantal jaren geleden een paar grapjes over de autotelefoon gemaakt en dat is ook niet veel minder geworden. Ik vroeg laatst aan Jos: 'Heb jij ook autotelefoon?'

'Niet meer, ik moest overal mijn auto mee naar binnen nemen. Ik werd er gek van.'

Mooie woorden

‘Hoe doe je het nu dan?’

Dat heeft hij me uitgelegd: ‘Een zaktelefoon.’

Dat is niet eens een door mij verzonnen bijnaam, zo heet zo’n ding. Zit je met Jos te praten en opeens: prrr, prrr. Dan trekt ie dat ding uit zijn binnenzak en vervolgens ook nog zo’n antennetje. Jos is een echte ziekenfondsyup; hij heeft zo’n Greenpoint-ding.

Zegt hij: ‘Ssst, ssssst, Amerika...’

Dan komt hij toch met een potje mavo-Engels, niet te geloven. Ik zei: ‘Nou, Jos, dit verstaat alleen Chriet Titulaer, hoor.’ Als je vroeger iemand belde, wist je waar hij of zij zich bevond. In mijn ouderlijk huis stond de telefoon op de televisie. Mijn moeder was aan het eind van haar leven oud en in de war en als ik haar belde, zei ze: ‘Youpie, ik kan mijn bril nergens vinden.’

Ik wist precies waar mijn moeder stond in het huis en zei dan: ‘Kijk even achter je, moeder, op de piano.’

‘O ja, dankjewel.’

Prachtig. Je wist waar iemand was, maar tegenwoordig weet je dat niet meer.

Jos vertelde mij dat hij regelmatig wordt gebeld als hij net ergens op de plee met zijn broek op zijn hielen het zakendiner van de vorige avond eruit zit te baggeren. Ja, en dan gaat de telefoon: prrr, prrr. Die andere kant weet dus niet dat ze zaken doen met iemand die net effe lekker een bout zit te draaien. Ze horen hem wel zeggen: ‘Even een papiertje pakken... trrr.’

Lijkt het alsof die lul net naast de fax staat of zo. Hij is ook drie keer gebeld terwijl hij met zijn wijf lag te neuken. Drie keer! Ja, ik vind het ook veel.

Een keer werd ie gebeld toen hij met zijn vriendin lag te wippen.

Het was zijn vrouw die vroeg: ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik zit net te schijten.’

De laatste keer werd hij gebeld toen hij zijn oude moeder stond te begraven. Dat vind ik nou wel weer leuk. Op een dag moet je je oude moeder begraven, tenminste als ze dood is, want anders is het niet aardig. Je moeder gaat dood, dat hoort nou eenmaal bij het le-

Spelen met je leven

ven en daar is helemaal niks zieligs aan. Ik heb het laatst ook moeten doen. Het is net een Italiaanse B-film, de begrafenis van je moeder. Je ziet opeens de hele familie weer. Je weet: die praat al tien jaar niet meer met die, en als die komt met die takketeef, kom ik niet. 's Morgens zijn nog de meest giftige faxen over en weer gegaan, maar op het eind komt toch het puntje bij het paaltje, ofwel het kistje gaat zakken. Dan snikt de hele familie. Op de begrafenis van mijn moeder zie ik ineens Trudy huilen. Ik zeg: 'Waarom huilt Trudy?'

'Omdat ze die kaasschaaf niet heeft gekregen.'

De begrafenis van de moeder van Jos was ook fantastisch. Iedereen stond er keurig opgedoft. Het kistje ging zakken en: prrr, prrr. Ik dacht: als het in de kist is, is het humor. Absoluut. Deksel open: 'Henk, voor jou!' Nog een keer: prrr, prrr. Ik zag dat het in Jos zijn zak zat. Hij deed een stapje terug en Jos zei: 'Kunt u straks even terugbellen? Ik sta namelijk net even mijn oude moeder te begraven.'

Die andere kant dacht: het is gewoon de moppentapper van de zaak. Die heeft het boekje *Kantoorhumor* gelezen. En hij geeft Jos een order van vijfhonderdduizend sleutelhangertjes met een lampje erin. Jos wordt zo geil als een Zeeuws Meisje, pakt het boekje van de kerkdienst en noteert de hele order. Glunderend hing hij op. Ik ook, want ik had gebeld.

Het moet toch ophouden. Je verzint het toch niet? Dat grote volwassen mensen relatiegeschenken aan elkaar gaan geven? Ik dacht dat een relatiegeschenk iets heel anders was: je wilt iets met iemand. Een relatie. Je wordt verliefd. Je vindt iemand leuk en dan ga je een mooi gedicht maken of iets van muziek. Nee, een relatiegeschenk is iets heel anders. Dan geef ik jou wat. Maar op het moment dat ik het jou geef weet je al dat je mij wat terug moet geven. Want ik moet er beter van worden, daarom geef ik wat aan jou. Met sponsoring is dat ook zo. Dan geef ik jou een beetje geld, maar dan moet je wel met mijn naam op je buik gaan lopen. Dat is heel belangrijk. Alle theaters zijn tegenwoordig ook gesponsord. Daar word je zo gek van. Ik was laatst in Breda. Daar trad ik op in de stadsschouwburg. Ik zei: 'Waar moet ik zijn?'

Mooie woorden

Ik dacht de grote zaal, maar nee, de Vencozaal. Je schaamt je toch dood? Denk je als cabaretier met een beetje kritisch verhaal op te komen, maar je bent de droplul van de avond. Ik was in Utrecht, toch ook geen arm dorp. Daar stond ik in de schouwburg, in de Douwe Egbertszaal. Ik vroeg aan het publiek: 'Hebt u betaald of bent u op de punten?'

En nou zult u zeggen: 'Jongen, het zal je toch aan je reet roesten hoe zo'n zaal heet. Dat maakt je toch niet uit? Als je maar een beetje gewoon je werk kunt doen.'

Dat is dus niet zo, want na de voorstelling gaat u lekker met zijn allen holadiejeeën en dan ben ik de lul. Want dan komt er iemand naar me toe en zegt: 'De sponsor zou het erg leuk vinden, mijnheer Van 't Hek, om even met u te babbelen.'

En dan sta ik dus nog een uur met zo'n plaatselijke zak aardappelen te ouwehoeren. Dat gaat dan nog, maar de vrouw van de sponsor. Je weet wel, die hebben ze zo van het kутtenkransje van de Rotary geplukt. Zo'n oude corpballerina met zo'n rimpelbek.

'Weet u wat ik ook zo knap vind, mijnheer Van 't Hek?'

'Nee mevrouw.'

'U doet het allemaal uit uw hoofd.'

Ja, m'n reet articuleert niet zo makkelijk, mevrouw! Ik kon dat gebit niet in mijn hol krijgen! Dus ik dacht: laat ik het maar gewoon ouderwets met de mond proberen.

Lazer toch allemaal op met je promodorpen en je hele gedoe! Hou mij daarbuiten. Ik wil er niets mee te maken hebben. Dan heb ik het nog makkelijk, hoor. Ik ben al jarenlang mijn eigen baas. Vanavond ook. Ik kom hier oplopen. Ik zet u voor een paar tientjes voor lul en dan ga ik weer weg. Zo is het goed. Je zult toch in dienst zijn van een of andere producent. Dan staat er in je contract dat je na afloop nog altijd even beschikbaar moet zijn om met de plaatselijke tosti's een gesprekje te voeren. Echt waar. Je moet met alle journalisten praten van wie zij vinden dat het journalisten zijn. Dus dan moet je bijvoorbeeld met die Henk van der Meijden van *De Telegraaf* praten. Ik vind die man lezen al een klus, maar mee praten!

Spelen met je leven

Oorspronkelijk had ik in dit programma een klein stukje over Van der Meijden waarin ik hem even helemaal tot op zijn veters affikte. Gewoon voor mijn eigen lol. Totdat vorige week een vriend van mij uit Amsterdam bij deze voorstelling zat en na afloop naar mij toe kwam en zei dat hij het niet zo kies vond wat ik vertelde over Henk van der Meijden. Ik antwoordde: 'Een beetje grappen maken moet toch kunnen?'

'Nee,' zei hij. En toen vertelde hij iets wat ik absoluut niet wist. Namelijk dat Henk van der Meijden heel ernstig ziek is. En toen heb ik besloten om onmiddellijk dat stukje eruit te laten. Ik vind het best leuk om een beetje te dollen met mensen, maar op het moment dat iemand ernstig ziek is, ja, dan houdt het op. En neemt u van mij aan: het gaat niet goed met Henk. Hij is echt heel ernstig ziek, tenminste, nu ook lichamelijk. Het is geen lekker verhaal, maar ik kan het u helaas niet vertellen. Ik weet precies wat hij heeft, maar... Stel dat ik het vertel, dan hoeft maar eentje het door te lullen en dan staat het volgende week in al die blaadjes. Dat zou toch heel naar zijn. Vooral voor die familie. Het is toch vervelend als je man of je vader heel ernstig ziek is en in de kiosk zie je dat het hele land weet wat ie heeft. Zeker in dit geval. Het is toch al een ziekte die makkelijk uitlekt. Ik wil wel iets vertellen. Henk van der Meijden neukt veel buiten de deur en dan zult u zeggen: 'Wie niet?'

Ja, ik ken ook niemand. Maar Henk van der Meijden neukt nooit in Nederland. Waarom niet?

Nou, in Nederland wil niemand met hem neuken. Als hij een bordeel binnen komt, nemen alle hoeren een atv'tje. Dat is waar, want ik heb het van die hoeren. Maar Henk van der Meijden, en dat is een beetje publiek geheim, die doet het altijd in Duitsland met Duitse leatherboys. Niet gewoon met leather boys, maar met Duitse leather boys, want Henk is eigenlijk een latexnicht. Iedere vrijdag hult Henkie zich helemaal in latex, laat zich vacuüm zuigen en gaat naar zo'n jongensbordeel. Daar roept hij: 'Hi, ich bin Henkie,' en dan gaat het van piepjanknor. Dat zijn hele geile avonden. Laatst had hij zich weer helemaal in het latex gehuld, maar was alleen dat

Mooie woorden

ene rubbertje vergeten. En nu heeft ie geen druiper, maar echt veel erger. Een Duitse druiper! En een Duitse druiper houdt in dat zelfs de penicilline zich terugtrekt. Thuis had hij zijn bek erover gehouden. Maar ondertussen: als hij stond te pissen, kon hij zijn sigaret eraan aansteken. Op een ochtend zei zijn vrouw: ‘God, Henk, hoe kom ik aan die hüttenkäse?’

‘Dat is een relatiegeschenk.’

Het is natuurlijk geen lekker verhaal. Stel dat die man daaraan overlijdt, dat zou toch eh... Voor zijn gezin is dat heel vervelend. Zo’n man moet dan worden begraven of gecremeerd.

Ik zou zeggen: doe allebei. Neem geen enkel risico.

Stel: ze gaan hem cremeren. Dan staan zijn vrouw en dochterje heel zielig in het crematorium. En net op het moment dat de fik erin zal gaan, komen opeens al die fotografen erop af. Dat lijkt mij dus heel irritant. Sta je net effe lekker je man te cremeren en dan moet je opeens spontaan gaan huilen. Ik noem maar wat. Voor de zekerheid kun je die Tensen inhuren: janken, kreng!

Jouf drukt op een knop en de telefoon gaat.

Je moet hem altijd heel lang over laten gaan, dan denken ze dat je groot woont.

‘Hallo... Daar spreekt u mee. Goedenavond. Dat was mijn advertentie, ja.

Hoe ik eruitzie? Ik ben 1,85 meter, blond, blauwe ogen en ik weeg pakweg 55 kilo. Ik sport nogal veel. Ik voetbal, ik hockey, ik squash, ik tannis, ik zwam. En jokken mag ik ook graag doen.

Iets over mezelf vertellen?

Nou, ik zit zelf in de relatiegeschenkenbusiness. Mijn pappie is orthodontist in de Heilige Land Stichting en het enige dat hij nog graag wil plaatsen, is een kroon. Ik hou van lange wandelingen door een herfstig bos, fijne vakanties en zondags ben ik het liefst de hele dag lekker lui. ’s Avonds zit ik met een goed glas wijn bij de open haard om een stevig gesprek met jou niet uit de weg te gaan.